பகுதி 7.

பாரதி அறுபத்தாறு.

2512

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
27 JAN 1937
MADRAS

ஸ்ரீ. சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

'பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே.'

24530
874814

பாரதி பிரசுராலயம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

காபிரைட் ரிஜிஸ்தர் செய்தது.

2-வது பதிப்பு] 1936 [விலை $1\frac{1}{2}$ அணா.

PRINTED AT
THE HINDI PRACHAR PRESS,
TRIPLICANE, MADRAS.

முன்னுரை.

‘பாரதி அறுபத்தாறு’ என்னும் சிறந்த நூலில் ‘சினத்தின் கேடு’, ‘தேம்பாமை’, ‘பொறுமையின் பெருமை’, ‘கடவுள் எங்கே யிருக்கிறார்’, ‘தாய் மாண்பு’ முதலிய அநேக விஷயங்களைப்பற்றி தமதபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். ‘ஸர்வமத ஸமரஸம்’ என்ற பகுதி பாரதியாரின் மதக் கொள்கைகளையும் வேதாந்தத்தையும் நன்கு விளக்குகிறது.

இப் புத்தகத்தைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் பாரதியாரின் உபதேசங்களை ஆவலுடன் ஏற்றுக்கொள்வதுடன் அவர் வெளியிட்டிருக்கும் அபிப்பிராயங்களை பிரியமுடன் அங்கீகரிப்பார்களென்று பூர்ணமாக நம்புகிறோம்.

பாரதி பிரசுராலயத்தார்.

27 JAN 1937 MADRAS

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	கடவுள் வாழ்த்து	 1
2.	மரணத்தை வெல்லும் வழி....	 2
3.	அசுரர்களின் பெயர்	 3
4.	சினத்தின் கேடு	 3
5.	தேம்பாமை	 4
6.	பொறுமையின் பெருமை	 4
7.	கடவுள் எங்கே யிருக்கிறார் ?	 5
8.	குருக்கள் துதி	 7
9.	குருதர்சனம்	 8
10.	உபதேசம்	 9
11.	கோவிந்தசாமி புகழ்	 13
12.	யாழ்ப்பாணத்து சுவாமியின் புகழ்	 14
13.	குவளைக் கண்ணன் புகழ்	 14
14.	பெண் விடுதலை	 15
15.	தாய் மாண்பு	 16
16.	காதலின் புகழ்	 17
17.	விடுதலைக் காதல்	 18
18.	ஸர்வமத ஸம ரஸம்	 19

பாரதி அறுபத்தாறு.

முதற் காண்டம்.

கடவுள் வாழ்த்து—பராசக்தி துதி

எனக்கு முன்னே சித்தர் பல ரிருந்தா ரப்பா,
யானும் வந்தே னொரு சித்த னிந்த நாட்டில்;
மனத்தினிலே நின் றிதனை யெழுதுகின்றாள்
மனோன்மணி யென் மாசக்தி வையத் தேவி;
தினத்தினிலே புதிதாகப் பூத்து நிற்கும்
செய்ய மணித் தாமரை நேர் முகத்தாள் காதல்
வனத்தினிலே தன்னை யொரு மலரைப்போலும்
வண்டினைப் போ லெனையு முரு மாற்றிவிட்டாள். (1)

தீராத கால மெலாந் தானு நிற்பாள்,
தெவிட்டாத இன் னமுதின் செவ்விதழ்ச்சி,
நீராகக் கனலாக வானாக் காற்றா
நிலமாக வடி வெடுத்தாள், நிலத்தின் மீது
போராக நோ யாக மரண மாகப்
போந்திதனை யழித்திடுவாள்; புணர்ச்சி கொண்டால்
நேராக மோன மஹா னந்த வாழ்வை
நிலத்தின் மிசை யளித் தமரத் தன்மை யீவாள். (2)

மாகாளி பராசக்தி உமையா ளன்னை
பைரவி கங்காளி மனோன்மணி மாமாயி,
பாகார்ந்த தே மொழியாள், படருஞ் செந்தீ
பாய்ந் திடு மோர் விழி யுடையாள், பரமசக்தி,
ஆகார மளித்திடு வாள், அறிவு தந்தாள்,
ஆதி பரா சக்தி யென தமிழ்தப் பொய்கை,
சோகாடவிக் கு ளெனைப் புக வொட்டாமல்
தூய்ய செழுந் தேன்போலே கவிதை சொல்வாள். (3)

மரணத்தை வெல்லும் வழி

பொன் னார்ந்த திருவடியைப் போற்றி யிங்கு
புகலுவேன் யா னறியு முண்மை யெல்லாம்;
முன்னோர்க ளெவ்வுயிருங் கடவு ளென்றார்,
முடிவாக அவ் வுரையை நான் மேற் கொண்டேன்;
அன்னோர்க ளுரைத்த தன்றிச் செய்கை யில்லை.
அத்வைத நிலை கண்டால் மரண முண்டோ?
முன்னோர்க ளுரைத்த பல சித்த ரெல்லாம்
முடிந்திட்டார், மடிந்திட்டார், மண்ணாய்விட்டார். (4)

பொந்திலே யுள்ளா ராம், வனத்தி லெங்கோ
புதர்களிலே யிருப்பா ராம், பொதியை மீதே
சந்திலே சவுத்தியிலே நிழலைப் போலே
சற்றே யங்கங்கே தென் படுகின்றா ராம்,
நொந்த புண்ணைக் குத்துவதிற் பய னொன்றில்லை;
நோவாலே மடிந் திட்டான் புத்தன்; கண்டீர்
அந்தண னாம் சங்க ராசார்யன் மாண்டான்;
அதற் கடுத்த விராமா நுஜனும் போனான்; (5)

சிலுவையி லே அடி யுண்டு யேசு செத்தான் ;
தீய தொரு கணையா லே கண்ணன் மாண்டான் ;
பலர் புகழு மிராமனு மே யாற்றில் வீழ்ந்தான் :
பார் மீது நான் சாகா திருப்பேன், காண்பீர் !
மலிவு கண்டீ ரிவ் வுண்மை, பொய் கூறேன் யான்,
மடிந்தாலும் பொய் கூறேன் மானுடர்க் கே,
நலிவு மில்லை, சாவுமில்லை, கேளீர், கேளீர்.
நாணத்தைக் கவலையினைச் சினத்தைப் பொய்யை (6)

அஸுரர்களின் பெயர்

அச்சத்தை வேட்கை தனை அழித்து விட்டால்
அப் போது சாவு மங்கே அழிந்து போகும் ;
மிச்சத்தைப் பின்சொல்வேன், சினத்தை முன்னே
வென்றிடு வீர், மேதினியில் மரண மில்லை ;
துச்ச மெனப் பிறர் பொருளைக் கருதலாலே,
சூழ்ந்த தெலாங் கடவுளெனச் சுருதி சொல்லும்
நிச்சய மா ஞானத்தை மறத்தலா லே,
நேர்வ தே மானுடர்க்குச் சினத் தீ நெஞ்சில். (7)

சினத்தின் கேடு

சினங் கொள்வார் தமைத் தாமே தீயாற் சுட்டுச்
செத் திடுவா ரொப் பாவார் ; சினங் கொள்வார்தாம்
மனங் கொண்டு தங் கழுத்தைத் தாமே வெய்ய
வாள் கொண்டு கிழித்திடுவார் மானுவா ராம்.
தினங்கோடி முறை மனிதர் சினத்தில் வீழ்வார்,
சினம்பிறர்மேற் றாங்கொண்டு கவலையாகச்
செய்ததெணித் துயர்க்கடலில் வீழ்ந்து சாவார். (8)

மாகாளி பராசக்தி துணையே வேண்டும் ;
வையகத்தி லெதற்கு மினிக்கவலை வேண்டா ;
சாகாம லிருப்பது நஞ் சதுரா லன்று ;
சக்தி யருளா லன்றோ பிறந்தோம் பார்மேல் ?
பாகான தமிழினிலே பொருளைச் சொல்வேன்,
பாரீர் நீர் கேளீரோ, படைத்தோன் காப்பான்
வேகாத மனங் கொண்டு களித்து வாழ்வீர்
மேதினியி லேது வந்தா லெமக்கென் னென்றே. (9)

தேம்பாமை

“வடகோடிங் குயர்ந்தென்னே, சாய்ந்தாலென்னே,
வான் பிறைக்குத் தென்கோடு” பார்மீதிங்கே,
விட முண்டுஞ் சாகாம லிருக்கக் கற்றால்,
வேறெது தான் யாதாயி னெமக் கிங்கென்னே ?
திடங் கொண்டு வாழ்ந்திடுவோம், தேம்பல்வேண்டா ;
தேம்புவதிற் பயனில்லை, தேம்பித் தேம்பி
இடருற்று மடிந்தவர்கள் கோடி கோடி
எதற்கு மினி அஞ்சாதீர் புவியிலுள்ளீர். (10)

பொறுமையின் பெருமை

திருத் தணிகை மலைமேலே குமாரதேவன்
திருக்கொலு வீற்றிருக்கு மதன் பொருளைக்கேளீர் !
திருத் தணிகை யென்பதிங்கு பொறுமையின் பேர்,
செந்தமிழ் கண்டீர், பகுதி: ‘தணி’ யெனுஞ்சொல்,
பொருத்த முறுந் தணிகையினாற் புலமை சேரும்,
பொறுத்தவரே பூமியினை ஆள்வா ரென்னும்
அருத்த மிக்க பழமொழியுந் தமிழி லுண்டாம்,
அவனியிலே பொறையுடையான் அவனேதேவன். (11)

பொறுமையினை அறக்கடவுள் புதல்வனென்னும்
யுதிட்டிரனு நெடுநாளிப் புவிமேற் காத்தான்,
இறுதியிலே பொறுமை நெறி தவறி விட்டான்,
ஆதலாற் போர்புரிந்தா னிளையா ரோடே
பொறுமையின்றிப் போர்செய்து பரதநாட்டைப்
போர்க் களத்தே அழித்து விட்டுப் புவியின்மீது
வறுமை யையுங் கலியினையும் நிறுத்தி விட்டு
மலைமீது சென்றான் பின் வானஞ் சென்றான். (12)

ஆனாலும் புவியின் மிசை உயிர்க ளெல்லாம்
அநியாய மரண மெய்தல் கொடுமை யன்றோ ?
தேனான உயிரை விட்டுச் சாக லாமோ ?
செத்திடற்குக் காரணந் தான் யாதென்பீரேல்,
கோனாகிச் சாத்திரத்தை யாளு மாண்பார்
ஜகதீச சந்த்ர வஸு கூறுகின்றான் :
(ஞானானு பவத்தி லிது முடிவாங் கண்டீர்)
“ நாடியிலே அதிர்ச்சியினால் மரண ” மென்றான். (13)

கோபத்தால் நாடியிலே அதிர்ச்சி யுண்டாம் ;
கொடுங் கோபம் பேரதிர்ச்சி ; சிறிய கோபம்
ஆபத்தா மதிர்ச்சியிலே சிறிய தாகும் ;
அச்சத்தால் நாடியெலா மவிந்துபோகும் ;
தாபத்தால் நாடியெலாம் சிதைந்து போகும் ;
கவலையினால் நாடியெலாந் தழலாய்வேகும் ;
கோபத்தை வென்றிடலே பிறவற்றைத் தான்
கொல்வதற்கு வழியென நான் குறித்திட்டேனே. (14)

கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் ?

“ சொல்லடா ஹரி யென்ற கடவுளெங்கே ?
சொல் ”லென்று ஹிரணியன் தா னுறுமிக் கேட்க,

நல்ல தொரு மகன் சொல்வான்:—" தூணிலுள்ளான்,
நாராயணன் துரும்பி லுள்ளான்" என்றான்.
வல்ல பெருங் கடவுளிலா வணுவொன்றில்லை,
மஹா சக்தி யில்லாத வஸ்து வில்லை,
அல்ல வில்லை, அல்ல வில்லை, அல்ல வில்லை;
அனைத்துமே தெய்வ மென்றா லல்ல லுண்டோ? (15)

கேளப்பா சீடனே, கழுதை யொன்றைக்
"கீழான" பன்றியினைத் தேளைக் கண்டு
தாளைப்பார்த் திருகரமுஞ் சிரமேற் கூப்பிச்
சங்கர, சங்கர வென்று பணிதல் வேண்டும்;
கூளத்தை மலத்தினையும் வணங்கல் வேண்டும்;
கூடிநின்ற பொருளனைத்தின் கூட்டந் தெய்வம்.
மீளத்தா னிதைத் தெளிவா விரித்துச் சொல்வேன்:
விண்மட்டுங் கடவுளன்று மண்ணு மஃதே. (16)

சுத்த அறிவே சிவமென் றுரைத்தார் மேலோர்;
சுத்த மண்ணும் சிவமென்றே யுரைக்கும் வேதம்;
வித்தகனுங் குரு சிவமென் றுரைத்தார் மேலோர்;
வித்தை யிலாப்புலையனு மஃதென்னும் வேதம்.
பித்தரே அனைத்துயிருங் கடவுளென்று
பேசுவது மெய்யானாற் பெண்டிரென்றும்
நித்தநும தருகினிலே குழந்தை யென்றும்
நிற்பனவுந் தெய்வமன்றோ, நிகழ்த்து வீரே. (17)

உயிர்களெலாந் தெய்வ மன்றிப் பிற வொன்றில்லை;
ஊர்வனவும் பறப்பனவு நேரே தெய்வம்;
பயிலு முயிர் வகை மட்டு மன்றி யிங்கு
பார்க்கின்ற பொருளெல்லாந் தெய்வங் கண்டீர்;

வெயிலளிக்கு மிரவி, மதி, விண்மீன், மேகம்,
மேலுமிங்கு பல பலவாந் தோற்றங் கொண்டே
இயலுகின்ற ஜடப் பொருள்களனைத்துந் தெய்வம்;
எழுதுகோல் தெய்வ மிந்த எழுத்துந் தெய்வம். (18)

குருக்கள் ஸ்துதி (குள்ளச்சாமி புகழ்)

ஞான குரு தேசிகனைப் போற்று கின்றேன்;
நாடனைத்துந் தானுவான் நலிவி லாதான்
மோன குரு திருவருளாற் பிறப்பு மாறி
முற்றிலு நா மமர நிலை சூழ்ந்து விட்டோம்;
தேனனைய பராசக்தி திறத்தைக் காட்டிச்
சித் தினியல் காட்டி மனத் தெளிவு தந்தான்.
வானகத்தை யிவ் வுலகிலிருந்து தீண்டும்
வகையுணர்த்திக் காத்தபிரான் பதங்கள் போற்றி! (19)

எப்போதுங் குரு சரண நினைவாய், நெஞ்சே!
எம்பெருமான் சிதம்பர தேசிகன் றாளெண்ணாய்.
முப் பாழுங் கடந்த பெரு வெளியைக் கண்டான்,
முக்தி யெனும் வானகத்தே பரிதியாவான்,
தப்பாத சாந்த நிலை யளித்த கோமான்,
தவ நிறைந்த மாங்கொட்டைச் சாமித் தேவன்,
குப்பாய ஞானத்தால் மரண மென்ற
குளிர் நீக்கி யெனைக் காத்தான், குமார தேவன்; (20)

தேசத் தா ரிவன் பெயரைக் குள்ளச்சாமி
தேவர் பிரானென் றுரைப்பார்; தெளிந்த ஞானி
பாசத்தை யறுத்து விட்டான், பயத்தைச் சுட்டான்;
பாவனையாற் பரவெளிக்கு மேலே தொட்டான்;

நாசத்தை யழித்து விட்டான்; யமனைக் கொன்றான்;
ஞான கங்கை தனை முடிமீ தேந்தி நின்றான்,
ஆசையெனும் கொடிக்கொருதாழ் மரமேபோன்றான்,
ஆதியவன் சுடர்பாதம் புகழ்கின் றேனே. (21)

வாயினாற் சொல்லிடவு மடங்கா தப்பா;
வரிசையுட னெழுதிவைக்க வகையுமில்லை.
ஞாயிற்றைச் சங்கிலியா லளக்கலாமோ?
ஞான குரு புகழினை நாம் வகுக்கலாமோ?
ஆயிர நூ லெழுதிடினு முடிவுறாதாம்;
ஐயனவன் பெருமையை நான் சுருக்கிச் சொல்வேன்;
காய கற்பஞ் செய்து விட்டா னவன் வாழ்நாளைக்
கணக் கிட்டு வயதுரைப்பார் யாருமில்லை. (22)

குரு தர்சனம்

அன்றொரு நாட் புதுவை நகர் தனிலே கீர்த்தி
அடைக்கலஞ் சே ரீசுவரன் தர்மராஜா
என்ற பெயர் வீதியிலோர் சிறியவீட்டில்,
ராஜாரா மையனென்ற நாகைப் பார்ப்பான்
முன்றனது பிதா தமிழி லுப நிடத்தை
மொழி பெயர்த்து வைத்ததனைத் திருத்தச் சொல்லி
என்றனை வேண்டிக் கொள்ள, யான் சென் றாங்கண்
இருக்கையிலே யங்கு வந்தான் குள்ளச்சாமி. (23)

அப்போது நான் குள்ளச் சாமி கையை
அன்புடனே பற்றி யிது பேச லுற்றேன்:
"அப்பனே, தேசிகனே, ஞானி யென்பார்
அவனியிலே சிலர் நின்னைப் பித்த னென்பார்;

செப்புறு நல் லஷ்டாங்க யோக சித்தி
சேர்ந்தவனென் றுனைப் புகழ்வார் சிலரென்முன்னே;
ஒப்பனைகள் காட்டாம லுண்மை சொல்வாய்,
உத்தமனே, எனக்கு நினை உணர்த்து வாயே. (24)

"யாவனீ? நினக்குள்ள திறமை யென்னே?
யாதுணர்வாய்? கந்தை சுற்றித் திரிவ தென்னே?
தேவனைப் போல் விழிப்பதென்னே? சிறியாரோடும்
தெருவிலே நாய்க ளோடும் விளையாட்டென்னே?
பாவனையிற் பித்தரைப்போ லலைவ தென்னே?
பரமசிவன் போலுருவம் படைத்த தென்னே?
ஆவலற்று நின்ற தென்னே? அறிந்த தெல்லாம்,
ஆரியனே, எனக் குணர்த்த வேண்டு" மென்றேன்.(25)

பற்றியகை திருகி யந்தக் குள்ளச் சாமி
பரிந் தோடப் பார்த்தான்; யான் விடவே யில்லை.
சுற்று முற்றும் பார்த்துப் பின் முறுவல் பூத்தான்;
தூய திருக் கமல பதத் துணையைப் பார்த்தேன்;
குற்ற மற்ற தேசிகனுந் திமிறிக் கொண்டு
குதித் தோடி யவ்வீட்டுக் கொல்லை சேர்ந்தான்;
மற்றவன் பின் யானோடி விரைந்து சென்று
வானவனைக் கொல்லையிலே மறித்துக் கொண்டேன்.

உபதேசம்

பக்கத்து வீடிடிந்து சுவர்கள் வீழ்ந்த
பாழ் மனை யொன் றிருந்த தங்கே; பரமயோகி
ஒக்கத் தன் னருள் விழியா லென்னை நோக்கி
ஒரு குட்டிச் சுவர் காட்டிப் பரிதி காட்டி

அக்கணமே கிணற்றுளதன் விம்பங் காட்டி [என்றேன்.
“ அறிதிகொலோ?” எனக் கேட்டான் “ அறிந்தேன் ”
மிக்க மகிழ் கொண்டவனுஞ் சென்றான் ; யானும்
வேதாந்த மரத்திலொரு வேரைக் கண்டேன். (27)

தேசிகன் கை காட்டி யெனக் குரைத்த செய்தி
செந்தமிழி னுலகத்தார்க் குணர்த்து கின்றேன் :
“ வாசியை நீ கும்பகத்தால் வலியக் கட்டி,
மண்போலே சுவர் போலே, வாழ்தல் வேண்டும் ;
தேசுடைய பரிதி யுருக் கிணற்றி னுள்ளே
தெரிவது போலுனக்குள்ளே சிவனைக் காண்பாய் ;
பேசுவதிற் பயனில்லை, அனுபவத் தாற்
பேரின்ப மெய்துவதே ஞான ” மென்றான். (28)

கையிலொரு நூலிருந்தால் விரிக்கச் சொல்வேன்,
கருத்தை யதிற் காட்டுவேன் ; வானைக் காட்டி,
மையிலகு விழியாளின் காத லொன்றே
வையகத்தில் வாழு நெறி யென்று காட்டி,
ஐய னெனக் குணர்த்தியன பலவா ஞானம்,
அதற்கவன் காட்டிய குறிப்போ அநந்த மாகும்,
பொய்ய றியா ஞான குரு சிதம்ப ரேசன்
பூமி விநாயகன் குள்ளச் சாமி யங்கே. (29)

மற்றொரு நாட் பழங் கந்தை யழுக்கு மூட்டை
வள முறவே கட்டியவன் முதுகின் மீது
கற்றவர்கள் பணிந் தேத்துங் கமலப் பாதக்
கருணைமுனி சுமந்துகொண்டென் னெதிரே வந்தான் ;

சற்று நகை புரிந்தவன் பாற் கேட்க லானேன்:
" தம்பிரானே, யிந்தத் தகைமை யென்னே ?
முற்று மிது பித்தருடைச் செய்கை யன்றோ ? [றேன்.
மூட்டை சுமந்திடுவ தென்னே ? மொழிவாய் " என்

புன்னகை பூத் தாரி யனும் புகலு கின்றான்:
" புறத்தே நான் சுமக்கின்றேன் ; அகத்தினுள்ளே,
இன்னதொரு பழங் குப்பை சுமக்கிறாய் நீ "
என்றுரைத்து விரைந்தவனு மேகிவிட்டான்.
மன்னவன் சொற்பொருளினை யான்கண்டு கொண்டேன்;
மனத்தி னுள்ளே பழம் பொய்கள் வளர்ப்பதாலே
இன்னலுற்று மாந்தரெலா மடிவார் வீணே,
இருதயத்தில் விடுதலையை இசைத்தல் வேண்டும். (31)

சென்றதினி மீளாது ; மூடரே, நீர்
எப்போதுஞ் சென்றதையே சிந்தைசெய்து
கொன்றழிக்குங் கவலை யெனுங் குழியில் வீழ்ந்து
குமை யாதீர் ; சென்றதனைக் குறித்தல் வேண்டா ;
இன்று புதிதாப் பிறந்தோ மென்று நெஞ்சில்
எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக் கொண்டு
தின்று விளையாடி யின் புற்றிருந்து வாழ்வீர் ;
அஃதின்றிச் சென்றதையே மீட்டு மீட்டும் (32)

மேன்மேலு நினைந் தழுதல் வேண்டா, அந்தோ !
மேதை யில்லா மானுடரே, மேலு மேலும்
மேன் மேலும் புதியகாற் றெம்முள்வந்து
மேன் மேலும் புதிய வுயிர் விளைத்தல் கண்டீர்,

ஆன்மா வென்றே கருமத் தொடர்பை யெண்ணி
அறிவு மயக்கங் கொண்டு கெடுகின்றீரே !
மான் மானும் விழியுடையாள் சக்தி தேவி
வசப்பட்டுத் தனை மறந்து வாழ்தல் வேண்டும். (33)

சென்ற வினைப் பயன்க ளெனைத் தீண்டமாட்டா ;
"ஸ்ரீதரன் யான் சிவ குமாரன் யானன்றே ?
நன்றிந்தக் கணம் புதிதாப் பிறந்து விட்டேன்,
நான் புதியன், நான் கடவுள், நலிவிலாதோன்"
என்றிந்த வுலகின் மிசை வானோர் போலே
இயன் றிடுவார் சித்த ரென்பார்; பரம தர்மக்
குன்றின் மிசை யொரு பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து,
குறிப் பற்றார் கேடற்றார் குலைத லற்றார். (34)

குறி யனந்த முடையோராய்க் கோடி செய்தும்
குவலயத்தில் வினைக் கடிமைப் படாதாராகி
வெறியுடையோன் உமையாளை யிடத்திலேற்றோன்
வேத குரு பரம சிவன் வித்தை பெற்றுச்
செறிவுடைய பழ வினையா மிருளைச் செற்றுத்
தீயினைப் போல் மண்மீது திரிவார் மேலோர்,
அறிவுடைய சீடா, நீ குறிப்பை நீக்கி
அநந்தமாந் தொழில் செய்தா லமர னாவாய். (35)

கேளப்பா, மேற் சொன்ன உண்மை யெல்லாம்
கேடற்ற மதி யுடையான் குள்ளச் சாமி
நாளும் பல் காட்டாலும் குறிப்பினாலும்
நலமுடைய மொழியாலும் விளக்கித் தந்தான் ;

தோளைப்பார்த்துக் களித்தல் போலே யன்னான்
துணை யடிகள் பார்த்து மனங் களிப்பேன் யானே.
வாளைப் பார்த் தின்பமுறு மன்னர் போற்று
மலர்த் தாளான் மாங்கொட்டைச் சாமி வாழ்க! (36)

கோவிந்த ஸ்வாமி புகழ்

மாங்கொட்டைச் சாமி புகழ் சிறிது சொன்னோம்;
வண்மை திகழ் கோவிந்த ஞானி, பார்மேல்
யாங் கற்ற கல்வி யெலாம் பலிக்கச் செய்தான்,
எம் பெருமான் பெருமையை யிங்கிசைக்கக் கேளீர்!
தீங் கற்ற குண முடையான், புதுவை யூரார்
செய்த பெருந் தவத்தாலே யுதித்த தேவன்,
பாங் குற்ற மாங் கொட்டைச் சாமி போலே
பயிலு மதி வர்ணுசிரமத்தே நிற்போன். (37)

அன்பினால் முக்தியென்றான் புத்த னந் நாள்;
அதனை யிந்நாட் கோவிந்த ஸாமி செய்தான்;
துன்ப முறு முயிர்க் கெல்லாந் தாயைப் போலே
சுரக்கு மரு ளுடைய பிரான் துணிந்த யோகி;
அன்பினுக்குக் கடலையுந் தான் விழுங்க வல்லான்,
அன்பினையே தெய்வ மென்பானன்பே யாவான்;
மன் பதைகள் யாவு மிங்கே தெய்வ மென்ற
மதியுடையான், கவலை யெனு மயக்கந் தீர்ந்தான்; (38)

பொன்னடியா லென் மனையைப் புனித மாக்கப்
போந் தா னிம் முனி யொரு நாள்; இறந்த வெந்தை
தன்னுருவங் காட்டினான்; பின்ன ரென்னைத்
தரணிமிசைப் பெற்றவளின் வடிவ முற்றான்;

அன்னவன் மா யோகி யென்றும் பரமஞானத்
தனுபூதி யுடைய னென்று மறிந்து கொண்டேன் ;
மன்னவனைக் குரு வென நான் சரணடைந்தேன் ;
மரண பய நீங்கினேன் ; வலிமை பெற்றேன். (39)

யாழ்ப்பாணத்து சுவாமியின் புகழ்

கோவிந்த ஸாமி புகழ் சிறிது சொன்னேன் ;
குவலயத்தின் விழி போன்ற யாழ்ப்பாணத்தான்,
தேவி பத மறவாத தீர ஞானி,
சிதம்பரத்து நடராஜ மூர்த்தி யாவான்,
பாவியரைக் கரை யேற்று ஞானத் தோணி
பரம பத வாயிலெனும் பார்வை யாளன் ;
காவி வளர் தடங்களிலே மீன்கள் பாயுங்
கழனிகள் சூழ் புதுவையிலே யவனைக் கண்டேன். (40)

தங்கத்தாற் பதுமை செய்து மிரத லிங்கஞ்
சமைத்து மவற் றினி லீசன் றாளைப் போற்றுந்
துங்கமுறு பக்தர் பலர் புவி மீதுள்ளார் ;
தோழரே, யெந்நாளு மெனக்குப் பார்மேல்
மங்களஞ் சேர் திரு விழியா லருளைப் பெய்யும்
வானவர் கோன், யாழ்ப்பாணத் தீசன் றன்னைச்
சங்கர னென் றெப்போது முன்னே கொண்டு
சரண டைந்தா லது கண்டீர் சர்வ சித்தி. (41)

குவளைக் கண்ணன் புகழ்

யாழ்ப்பாணத் தையனையென் னிடங் கொணர்ந்தான்,
இணையடியை நந்தி பிரான் முதுகில் வைத்துக்

காழ்ப்பான கயிலை மிசை வாழ்வான், பார்மேற்
கனத்த புகழ்க் குவளையூர்க் கண்ண னென்பான் ;
பார்ப்பாரக் குலத் தினிலே பிறந்தான் கண்ணன் ;
பறையரையும் மறவரையு நிகராக் கொண்டான் ;
தீர்ப்பான சுருதி வழி தன்னிற் சேர்ந்தான்.
சிவனடியார் இவன்மீது கருணை கொண்டார். (42)

மஹத்தான முனிவ ரெலாங் கண்ணன் தோழர் ;
வானவ ரெல்லாங் கண்ண னடியா ராவார் ;
மிகத் தானு முயர்ந்த துணிவுடைய நெஞ்சின்
வீரர் பிரான் குவளையூர்க் கண்ணனென்பான்.
ஜகத்தினி லோ ருவமை யிலா யாழ்ப்பாணத்து
ஸாமி தனை யிவ னென்றன் மனைக் கொணர்ந்தான்.
அகத்தினிலே யவன் பாத மலரைப் பூண்டேன் ;
"அன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு." (43)

பாங்கான குருக்களை நாம் போற்றிக் கொண்டோம் ;
பாரினிலே பயந் தெளிந்தோம்; பாச மற்றோம் ;
நீங்காத சிவ சக்தி யருளைப் பெற்றோம் ;
நிலத்தின் மிசை யமர நிலை யுற்றோ மப்பா.
தாங்காமல் வையகத்தை யழிக்கும் வேந்தர்,
தாரணியிற் பலருள்ளார், தருக்கி வீழ்வார் ;
ஏங்காம லஞ்சாம லிடர் செய்யாமல்
என்று மருள் ஞானியரே யெமக்கு வேந்தர். (44)

பெண் விடுதலை

பெண்ணுக்கு விடுதலை யென் றிங்கோர் நீதி
பிறப்பித்தேன் ; அதற்குரிய பெற்றி கேளீர் !

மண்ணுக்குள் ளெவ்வுயிருந் தெய்வ மென்றால்,
மனையாளுந் தெய்வ மன்றோ? மதி கெட்டீரே!
விண்ணுக்குப் பறப்பது போற் கதைகள் சொல்வீர்,
விடுதலை யென்பீர், கருணை வெள்ள மென்பீர்,
பெண்ணுக்கு விடுதலை நீரில்லை யென்றால்
பின்னிந்த வுலகினிலே வாழ்க்கை யில்லை. (45)

தாய் மாண்பு

பெண்டாட்டி தனை யடிமைப் படுத்தவேண்டிப்
பெண்குலத்தை முழுதடிமைப் படுத்தலாமோ?
கண்டார்க்கு நகைப் பென்னு முலக வாழ்க்கை
காதலெனுங் கதையினுடைக் குழப்பமன்றோ?
உண்டாக்கிப் பாலூட்டி வளர்த்த தாயை
உமையவ ளென்றறியீரோ? உணர்ச்சி கெட்டீர்!
பண்டாய்ச்சி ஔவை:—"அன்னையும் பிதாவும்"
பாரிடை "முன்னறி தெய்வ" மென்றா ளன்றோ? (46)

தாய்க்குமே லிங்கேயோர் தெய்வ முண்டோ?
தாய் பெண்ணே யல்லளோ? தமக்கை, தங்கை
வாய்க்கும் பெண் மகவெல்லாம் பெண்ணே யன்றோ?
மனைவி யொருத்தியை யடிமைப் படுத்தவேண்டித்
தாய்க்குலத்தை முழுதடிமைப் படுத்தலாமோ?
தாயைப் போலே பிள்ளை யென்று முன்னோர்
வாக்குள தன்றோ? பெண்மை யடிமை யுற்றால்
மக்களெலா மடிமை யுறல் வியப்பொன்றாமோ? (47)

வீட்டிலுள்ள பழக்கமே நாட்டி லுண்டாம்
வீட்டினிலே தனக்கடிமை பிற ரா மென்பான்;

நாட்டினிலே
நாடோறு முயன்றிடுவா னலிந்து சாவான்;
காட்டிலுள்ள பறவைகள் போல் வாழ்வோமப்பா;
காதலிங்கே யுண்டாயிற் கவலை யில்லை;
பாட்டினிலே காதலை நான் பாடவேண்டிப்
பரம சிவன் பாதமலர் பணிகின்றேனே. (48)

காதலின் புகழ்

காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவி யுண்டாம்
கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை தீரும்;
காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதை யுண்டாம்;
கான முண்டாம்; சிற்ப முதற் கலைக ளுண்டாம்;
ஆதலினாற் காதல் செய்வீர், உலகத் தீரே!
அஃதன்றோ இவ்வுலகத் தலைமை யின்பம்;
காதலினாற் சாகாம லிருத்தல் கூடும்;
கவலை போம், அதனாலே மரணம் பொய்யாம். (49)

ஆதி சக்திதனை யுடம்பில் அரனுங் கோத்தான்;
அயன் வாணிதனை நாவில் அமர்த்திக் கொண்டான்;
சோதி மணி முகத்தினளைச் செல்வ மெல்லாஞ்
சுரந் தருளும் விழியாளைத் திருவை மார்பில்
மாதவனு மேந்தினான்; வானோர்க் கேனும்
மாதரின்பம் போற் பிறிதோ ரின்பமுண்டோ?
காதல் செயு மனைவியே சக்தி, கண்டீர்.
கடவு ணிலை அவளாலே யெய்த வேண்டும். (50)

கொங்கைகளே சிவலிங்க மென்று கூறிக்
கோக் கவிஞன் காளிதாஸனும் பூஜித்தான்;

மங்கைதனைக் காட்டினிலு முடன் கொண்டேகி
மற்றவட்கா மதி மயங்கிப் பொன் மான் பின்னே
சிங்க நிகர் வீரர் பிரான் தெளிவின் மிக்க
ஸ்ரீதரனுஞ் சென்று பல துன்ப முற்முன் ;
இங்கு புவி மிசைக் காவியங்க ளெல்லாம்
இலக்கிய மெல்லாங் காதற் புகழ்ச்சி யன்றோ ? (51)

நாடகத்திற் காவியத்திற் காதலென்றால்
நாட்டினர் தாம் வியப் பெய்தி நன்றுமென்பர் ;
ஊடகத்தே வீட்டிலுள்ளே கிணற்றோரத்தே
ஊரினிலே காதலென்றால் உறுமுகின்றார் ;
பாடைகட்டி யதைக்கொல்ல வழி செய்கின்றார் ;
பாரினிலே காதலெனும் பயிரை மாய்க்க
மூடரெலாம் பொறாமையினால் விதிகள் செய்து
முறை தவறி யிட ரெய்திக் கெடுகின்றாரே. (52)

காதலிலே யின்பமெய்திக் களித்து நின்றால்
கனமான மன்னவர் போ ரெண்ணுவாரோ ?
மாதருடன் மனமொன்றி மயங்கிவிட்டால்
மந்திரிமார் போர்த் தொழிலை மனங்கொள்வாரோ ?
பாதி நடுக் கலவியிலே காதல் பேசிப்
பகலெல்லா மிர வெல்லாங் குருவி போலே
காதலிலே மாதருடன் களித்து வாழ்ந்தால்
படைத்தலைவர் போர்த்தொழிலைக் கருதுவாரோ ? (53)

விடுதலைக் காதல்

காதலிலே விடுதலை யென் றாங்கோர் கொள்கை
கடுகி வளர்ந்திடு மென்பார் யூரோப்பாவில் ;

மாதரெலாந் தம்முடைய விருப்பின் வண்ணம்
மனிதருடன் வாழ்ந்திடலா மென்பார் அன்னோர் ;
பேதமின்றி மிருகங்கள் கலத்தல் போலே
பிரியம் வந்தாற் கலந்தன்பு பிரிந்து விட்டால்
வேதனை யொன்றில் லாதே பிரிந்து சென்று
வேறொருவன் றனைக் கூடவேண்டு மென்பார். (54)

வீரமிலா மனிதர் சொலும் வார்த்தை கண்டீர் !
விடுதலையாங் காதலெனிற் பொய்மைக் காதல் !
சோரரைப் போ லாண்மக்கள் புவியின் மீது
சுவை மிக்க பெண்மை நல முண்ணுகின்றார்.
காரணந்தான் யாதெனிலோ ; ஆண்களெல்லாம்
களவின்பம் விருப்புகின்றார் ; கற்பே மேலென்
றீரமின்றி யெப்போது முபதேசங்கள்
எடுத் தெடுத்துப் பெண்களிட மியம்புவாரே ! (55)

ஆணெல்லாங் கற்பை விட்டுத் தவறு செய்தால்
அப்போது பெண்மையுங் கற்பழிந் திடாதோ?
நாணற்ற வார்த்தை யன்றோ ? வீட்டைச் சுட்டால்
நலமான கூரையுந்தா னெரிந்தி டாதோ ?
பேணுமொரு காதலினை வேண்டி யன்றோ
பெண் மக்கள் கற்புநிலை பிறழுகின்றார் ?
காணுகின்ற காட்சியெலா மறைத்து வைத்துக்
கற்புக் கற்பென்றுலகோர் கதைக்கின்றாரே ! (56)

ஸர்வ மத ஸம ரஸம்

கோவிந்த ஸ்வாமியுடன் ஸம்பாஷணை.

மீளவு மங் கொரு பகலில் வந்தா னென்றன்
மனை யிடத்தே கோவிந்த வீரஞானி,

ஆள வந்தான் பூமியினை, யவனி வேந்தர்
அனைவருக்கு மேலானேன், அன்பு வேந்தன் ;
நாளைப் பார்த்தொளிர்தரு நன் மலரைப் போலே
நம்பிரான் வரவுகண்டு மன மலர்ந்தேன் ;
வேளையிலே நமது தொழில் முடித்துக் கொள்வோம் ;
வெயிலுள்ளபோதினிலே யுலர்த்திக்கொள்வோம் ;(57)
காற்றுள்ள போதே நாந் தூற்றிக் கொள்வோம் ;
கனமான குருவை யெதிர் கண்ட போதே
மாற்றான அஹந்தையினைத் துடைத்துக்கொள்வோம் ;
மலமான மறதியினை மடித்துக் கொள்வோம் ;
கூற்றான அரக்கருயிர் முடித்துக் கொள்வோம் ;
குலைவான மாயைதனை யடித்துக் கொள்வோம் ;
பேற்றாலே குரு வந்தான் ; இவன் பால் ஞானப் [ளே
பேற்றையெல்லாம் பெறுவோம் யாம் " என்றெனுள்
சிந்தித்து:—"மெய்ப் பொருளை யுணர்த்தாயையே !
தேய்வென்ற மரணத்தைத் தேய்க்கும் வண்ணம்
வந்தித்து நினைக் கேட்டேன் கூறாய்" என்றேன்.
வானவனுங் கோவிந்த ஸாமி சொல்வான் :—
" அந்தமிலா மாதேவன் கயிலை வேந்தன்
அரவிந்த சரணங்கள் முடிமேற் கொள்வோம் ;
பந்தமில்லை ; பந்தமில்லை ; பந்தமில்லை ;
பயமில்லை ; பயமில்லை ; பயமே யில்லை. (59)

" அதுவே நீயென்பது முன் வேத வோத்தாம் ;
அதுவென்றா லெதுவென நா னறையக் கேளாய் !
அதுவென்றால் முன்னிற்கும் பொருளினமம் ;
அவனியிலே பொருளெல்லா மதுவாம் ;—நீயும்

அதுவன்றிப் பிறிதில்லை ; ஆதலாலே,
அவனியின் மீதெது வரினு மசைவுறாமல்
மதுவுண்ட மலர்மாலை யிராமன் தாளை
மனத்தினிலே நிறுத்தி யிங்கு வாழ்வாய், சீடா. (60)

"பாரான உடம்பினிலே மயிர்களைப் போற்
பலப்பலவாம் பூண்டு வரு மியற்கையாலே ;
நேராக மானுடர் தாம் பிறரைக் கொல்ல
நினையாமல் வாழ்ந்திட்டாலுழுதல் வேண்டா ;
காரான நிலத்தைப் போய்த் திருத்த வேண்டா ;
கால்வாய்கள் பாய்ச்சுவதிற் கலகம் வேண்டா ;
சீரான மழை பெய்யும் ; தெய்வமுண்டு ;
சிவன் செத்தாலன்றி மண்மேற் செழுமையுண்டு. (61)

"ஆதலால் மானிடர்கள் களவை விட்டால்
அனைவருக்கு முழைப்பின்றி யுணவுண்டாகும் ;
பேதமிட்டுக் கலகமிட்டு வேலிகட்டிப்
பின் னதற்குக் காவலென்று பேருமிட்டு
நீதமில்லாக் கள்வர் நெறி யாயிற்றப்பா !
நினைக்குங் கா லிது கொடிய நிகழ்ச்சியன்றோ ?
பாதமலர் காட்டி நினை யன்னை காத்தாள்
பாரினிலித் தரும நீ பகருவாயே. (62)

" ஒரு மொழியே பலமொழிக்கு மிடங் கொடுக்கும் ;
ஒரு மொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்கு மென்ற
ஒரு மொழியைக் கருத்தினிலே நிறுத்தும் வண்ணம்
ஒரு மொழி " ஓம் நமச்சிவாய " வென்பர் ;
" ஹரி ஹரி " யென்றிடினு மஃதே ; " ராம ராம "
" சிவ சிவ " ; வென்றிட்டாலு மஃதே யாகும் ;

தெரி வுறவே " ஓம் சக்தி " யென்று மேலோர்
ஜெபம் புரிவ தப் பொருளின் பெயரே யாகும். (63)

" ஸாரமுள்ள பொருளினை நான் சொல்லி விட்டேன் :
சஞ்சலங்க ளினி வேண்டா, சரதந் தெய்வம் ;
ஈரமிலா நெஞ்சுடையார் சிவனைக் காணார் ;
எப்போது மருளை மனத் திசைத்துக் கொள்வாய் ;
வீரமிலா நெஞ்சுடையார் சிவனைக் காணார் ;
எப்போதும் வீரமிக்க வினைகள் செய்வாய் ;
பேருயர்ந்த எஹோவா அல்லா நாமம்
பேணுமவர் பதமலரும் பேணல் வேண்டும். (64)

பூமியிலே, கண்ட மைந்து, மதங்கள் கோடி!
புத்த மதம், சமண மதம், பார்ஸி மார்க்கம்
சாமியென யேசு பதம் போற்று மார்க்கம்,
ஸநாதன மாம் ஹிந்து மதம், இஸ்லாம், யூதம்,
நாம முயர் சீனத்துத் " தாவு " மார்க்கம்,
நல்ல "கண்பூசி" மத முதலாப் பார்மேல்
யாமறிந்த மதங்கள் பல வுளவா மன்றே ;
யாவினுக்கு முட் புதைந்த கருத்திங் கொன்றே. (65)

பூமியிலே வழங்கி வரு மதத்துக் கெல்லாம்
பொருளினை நாமிங் கெடுத்துப் புகலக் கேளாய் ;
சாமி நீ ; சாமி நீ ; கடவுள் நீயே ;
தத்வமஸி ; தத்வமஸி ; நீயே யஃதாம் ;
பூமியிலே நீ கடவு ளில்லையென்று
புகல்வது நின் மனத்துள்ளே புகுந்த மாயை ;
சாமி நீ அம் மாயை தன்னை நீக்கி
ஸதாகாலம் 'சிவோஹ' மென்று ஸாதிப்பாயே. (66)